

Αί «Βοσπορίδες»

Ποιητικές πικρίες

Ιον

Οι παλαιότεροι ποιηταί μας — οι πραγματικοί ποιηταί δηλαδή, διότι περί νεωτέρων δεν ήμπορεί νά γίνη λόγος — έδοκίμασαν όπως ένε γνωστών ε-χι μικράς πικρίας εις την ζωή των. Άλλ' όρισμένως μεταξύ όλων αυτών, εκείνος πού έδοκίμασε τας μεγαλύτερας πικρί-ας, ένε ο καλύτερός των πα-λαιών ποιητών μας και ο «πα-τήρ» της ελληνικής διηγηματο-γραφίας, ο Γεώργιος Βιζυηνός.

Ας μη ξεχνούμε ότι οι πικρίες πού έδοκίμασε τόν έθασαν ζων-τανόν-νεκρόν εις τό Δρομοκαί-τειον.

Μίαν από τις πικρίες του αλ-τς μας δίνει εις τό 'Ημερολό-γιον Σκόκου του 1911 ο προ-σωπικός του φίλος, Κωνσταντι-νουπολίτης Ιατρός και λόγιος Ν. Βασιλειάδης. Την έδοκίμα-σεν ο Βιζυηνός με την έκδοσιν των «Βοσπορίδων» του. 'Ιδού τι γράφει σχετικώς ο Βασιλειά-δης, παρενθέντων εις τό σημείω-μα του και μίαν άγνωστον — τό-τε — έπιστολήν του ποιητού πρός άλλον μεγάλον ποιητήν, τόν και διδάσκαλόν του, 'Ηλία Ταντα-λίδην:

Διά τούς ανθρώπους πού έμα-θαν νά φιλοσοφούν περί της άστα-σίας των πραγμάτων — λέγει ο ποιητής Βιζυηνός — δια τούς α-ληθινούς ανθρώπους — έδωκε τας «Βοσπορίδας» μου ως μέσον κα-τάλληλον νά φαιδρύνη άλλους — νά προσώπ' των και μικρόν νά τους άπασχολήση ανακουφίζον τά βεβα-ρημένα των πνεύματα. Περί των δυ-τών εκείνων, τά όποια μηδέν σφ-φον έκ της ζωής των διδαχθέντα θέ-λουν και καλά νά πέσουν στόνεγια-λό, αόδειο λόγος!»

Και ο ποιητής μαζεύει μερικά λουλούδια από τόν δροσερόν Βό-σπορον, μερικά άνεμώνας από την χλωήν της Άττικής και πλέκει την άνθεδέσμη των «Βοσπορίδων». Πολλά από τά λουλούδια αυτά έ-φεραν τόν τίτλον «Άρες, μάρες, κοκκινάρες» και έστάλησαν εις τόν ποιητικόν διαγωνισμόν κερδι-σαστα τό πρώτον βραβείον. 'Ο εί-σηγητής του διαγωνισμού και ποι-ητής της «Χίου Δούλης» ηύρε — ως λέγει — πάρα πολλήν λεπτότητα και χάριν, ησάσθη ένα άρωμα του Χριστοπούλου, ένα ιδιαίτερο μύρον του Τανταλίδου και τά έκαθάρωσε ως γυλαστά παιδιά του 'Ανακρέ-οντος. Δι' αυτό τά έσπεφάνωσε. Και με τά μικρά αυτά άλλα ζηλευ-μέναφύλλα της δάφνης δέχεταιόποι-ητής με μετριοφροσύνην και με ά-γάπην νά περιυλίξη τά λουλούδια των «Βοσπορίδων» του. Μα νά τά έκθέση; Ξέρει πως τό δημόσιον δύσκολα χαρίζεται εις ποιήματα, και ότι ο ένας θα κλείση τό μάτι δεξιά, ο άλλος θα ζαρώση τά μου-τρα, και ο τρίτος θα στρέψη την ράχη. 'Αδιάφορον, 'Εκείνος έποφα-σίζει νά παρουσιάση την άνθεδέ-σμην του εις τό δημόσιον και νά ζητήση την κρίσιν ενός μόνου, του 'Ηλία Τανταλίδου. Εις αυτόν χρε-ωσται τό πρώτον σπρώξιμο, από αυτόν ένεπνεύσθη τά πρώτα δνειρά του, όταν μαθητής άκόμη ρασοφό-ρος ήκουε την διδασκαλίαν του εις την θεολογικήν σχολήν της Χάλ-κης, και εις αυτού την σύστασιν ό-φείλει, ότι σπουδάζει τώρα στην Γερμανίαν.

ήτης ποιότη-στί φιλοσο-οι άρχαίοι.

ΛΑΛΥ (Λαοσοπ.) «Μάρκα Πόλο» ΜΑΚΚΟΤ (Ν. Σφαγ.) «Φωνή του αίμα-τος» ΜΙΑΜΙ (Γλυφ.) «Μαρία 'Αντουανέττα» ΜΠΟΕΜ (Λόφος Σκουζέ) «Βασίλισσα Χρι-στίνας» ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑ (Κηφισιάς) «Σκαπανέας της δόσας» ΝΑΝΑ (Α. Βουλιαγμ.) «Καπταίν Φιούρου» και βαριετέ ΝΕΑΠΟΛΙΣ ('Ασκληπ.) «'Ο λιποτάκτης»

'Αλλ' έχει τόνσιν καιρόν νά γρά-ψη στόν διδάσκαλόν του, τόνσιν καιρόν! 'Αφωσιώθη έλάφωχα εις τας φιλοσοφικές μελέτας, εις τά μαθήματά του, και τό ποιητικό του αλογάκι, άτροφικό, και κατάκο-πο, βόσκει σέ άγνωστο λειβάδι, φευγάτο από τά χέρια του. 'Ο ποι-ητής ένε μαθητής τώρα και τίποτε περιπλέο.

★

Έρχεται όμως καιρός πού ή φαντασία του ζωγραφίζει τό άβυσ-στο και καθαρίο παλάτι της τέ-χνης. Ωσάν νά βλέπη τό γελαστό νησί της Χάλκης, τόν τυφλόν ποι-ητήν νά χορδίζει την λύραν του, και ώσάν ν' αναγαλλιάξη στά μαγευ-μένα τραγούδια πού με βεία μου-σική πληρούν τόν αϊθέρα. Και βλέ-πει τόν έαυτόν του χωρίς ένδυμα γάμου εις ταιωτήν παρουσίαν,

ώσάν νά έρχεται λασπώμενος με λερωμένα τσαρούχια. Παρηγορείται μόνον στην μεγάλην αγάπη πού έ-χει μέσα του ο μεγάλος ποιητής της Χάλκης, στην 'Αγαπή. Μόνον σ' αυτήν έλπιζει και μαζεύων με-ρικά παλαιά του τραγούδια τά προσφέρει δειλά-δειλά στόν διδά-σκαλόν του νά τά κρίνη. 'Αρά γε θα τόν άρέση;

Έτσι γράφει όποιητής από την Γοτγγή στόν διδάσκαλόν του τό μορφότατο τούτο γράμμα, πού άκούρε ο φίλος διευθυντής της θεο-λογικής σχολής κ. Στρινόπουλος μετά του καθηγητού κ. Παντελή Κομνηνού παραρριγμένο εις μία γωνία της βιβλιοθήκης. Τους ευχα-ριστώ, διότι μου τό προσέφεραν νά τό δημοσιεύσω. Λυτούμαι μόνον πού δεν εύρέθη μαζί και ή άγγελία της έκδόσεως των «Βοσπορίδων»...

Την έπιστολήν θα δημοσιευ-σωμεν αύριον.

Ο ΣΥΜΛΕΚΤΗΣ

καθιέρωσαν τας τελευταίας ήμε-ρας λαϊκάς τιμάς δι' όλας γενι-κώς τας παραστάσεις των. Τό θέ-ατρον Κοστοπούλη, πρώτον, όπου παίζεται τό νέον έργον του κ. 'Αλ. Λιδωρίκη τό «ΰπνημα» και τό θέ-ατρον «Μακέδος», δεύτερον, όπου ο θίασός του κ. Β. Αργυροπούλου επαναλαμβάνει την μεγάλην έρε-τεινήν έπιτυχάν «Στραβοξύλο» του εύθυμογράφου κ. Δ. Ψαθά.

«'Ο θίασος Κρεββάτα — Αύ-λωνίτη, θα συνεχίση τας παραστά-σεις του εις τόν «Μ. 'Αλέξανδρον» της Θεσσαλονίκης μέχρι τέλους του μηνός, ακολουθούς δε θα μεταβή πρός συνέχισιν της εργασίας του εις άριστέας μακεδονικάς πόλεις.

Τόν θίασον δεν πρόκειται ν' ά-καλοθήσουν εις την περιείραν του αι κυρία Μαρίκα Κρεββάτα και Δ. Λύττα. Αί έν λόγω καλλι-τέχνιδες έχουν προσληθῆ εις ά-θηναϊκόν θίασον και ένε ύποχρε-ωμένοι νά εύρίσκωνται ένταύθα περί τας άρχάς Σεπτεμβρίου. Πι-θανώτατα με τόν θίασον του «Μ. 'Αλέξανδρου» θα συνεργασθῇ ή πρωταγωνίστρια κ. Σοφία Βερώ-νη, ή όποία άποχωρήσασα του θι-άσου Οικονόμου, εύρίσκεται ήδη από ήμερών εις την Θεσσαλονίκην.

★ Κατά πληροφορίας έκ Χίου συνεχίζονται εκεί με θριαμβευτι-κήν έπιτυχίαν, αι παραστάσεις του μουσικού θιάσου της κ. Καί-της Βερώνη.

Αἱ «Βοσπορίδες»

Τόπος
Αθ 26 Αχ. Ποιητικές πικρίες
2ον 1940

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τοῦ 1911, ὁ Ν. Βασιλειάδης δημοσιεύει τὸ κατωτέρω ἄγνωστον, ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γράμμα τοῦ ποιητοῦ Βιζυηνού, πρὸς τὸν Ἡλ. Τανταλίδη, διὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν «Βοσπορίδων» του, ποὺ ἄλλως τε δὲν ἐπραγματοποιήθη τότε.

«Σεβαστέ μου διδάσκαλε!

»Μὴ μὲ μαλῶσετε ἂν ἐμβαίω με λερωμένα σαρούχια εἰς τὸ κατάρτιον σὰς κατώγιν.

»Εἰμαι χωριατοπαῖδι, καθὼς γνωρίζετε καὶ ἐχὼ διανύσει μακρὸν πολὺ μακρὸν καὶ λασπωμένον δρόμον ἕως οὗτο φθάσω εἰς τὸ ὠροῖον καὶ τερπνὸν νησάκι σας. Θὰ μὲ εἰπῇτε βεβαίως: αὐτὸ ἀντιπῶναι εἰς τὰς λεπτὰς συνθέσας καὶ τὰ λεπτότερα ἤδη τῶν χρόνων μας καὶ δὲν ἐπρεπε νὰ ἔλθης τόσο ἀργὰ καὶ τόσο λασπωμένος, ἀφοῦ μάλιστα, καθὼς μᾶς εἶπαν, ἔχεις, δὲν ἤξευρω ποθεν· λαδῶν, ἓνα μικρὸ φτερωτὸ ἀλογάκι, τοῦ ὁποῖου ἠδύνασον νὰ κάμῃς χρῆσιν καὶ νὰ μὴ χρονίσῃς τόσο πολὺ καθ' ὁδὸν καὶ νὰ μᾶς ἔλθῃς ἐδῶ πεζὸς καὶ ἐπομένως λασπωμένος.

»Συμπάθειο, διδάσκαλέ μου. Τὰ ἀλογάκι ἐπαθε κατὰ τὴν παρελθούσαν κακοχειμῶνιά, ἕνεκα πολλοῦ φόρτου καὶ ὀλίγη προαῖς ἀπὸ καλοκαίρι, μού ἐξέφυγε ἐπὶ τὰ χερσὶ καὶ βόσκει τώρα δὲν ἤξευρω σὲ ποῖο λειβάδι.

»Λυπούμαι διὰτὶ δὲν ἤμπορα νὰ δικαιολογήσω τὸν ἐνταῖον καὶ τὸ: διὰτὶ ἐρχομαι τόσον ὥρως καὶ πάρωρα. Πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσετε. Ἐνὸμίστα ὅτι ἡ θύρα σας εἶνε δι' ἐμὲ ἀνοιχτή κατὰ πάσαν ὥραν.

Κί' ἂν ἦν ἀργὰ καὶ σκοτεινὰ κ' ἡ ὥρα περασμένη, ἢ θύρα ὀρθάνοιχτ' ἀγρυπνᾷ κ' ἡ Ἀγαπᾷ προσμένει. Δὲν ἔφη ἀληθὲς ὅτι μὲ περιμένετε.

»Καὶ περιμένετε βεβαίως σὰν καλὴ γαμπινικία νὰ σὰς φέρω κανὴν δροσερὸ στεφάνι ἀνθοκημίας ἀπὸ τὰ χλωρὰ τῆς Γερμανίας, λειβάδια. Ἡ προσδοκία σας, ὅσον ἀποβλέπει τὴν καλὴν μου πρόθεσιν, δὲν θὰ διαψευσθῇ: τὸ στεφάνι ὁμως, τὸ ὁποῖον σὰς φέρω, δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν συννεφώδη καὶ ψυχρὰν ἀτμόσφαιραν τοῦ τόπου τούτου καμωμένων. Τὸ ἔχω πλέξει ἀπὸ τ' ἀνθλίαν ἐκείνην, τὰ ὁποῖα θάλλουν παρὰ τὰς ὥραιάς τοῦ Βοσπόρου σας ὄχθας. Τὸ συνέθεσα ἀπὸ λουλούδα τοῦ δροσεροῦ νησιῦ σας, ἀπὸ ἀνεμώνας τῆς Ἀττικῆς καὶ προσέθηκα ὀλίγον θυμὸν τοῦ βουνοῦ Δυστυχῶς εἰς τὰς ἀνεπιδεξίους χεῖρας μου ὑπέφεραν τὰ ἄθωα ταῦτα πλάσματα πάρα πολὺ καὶ ἐχλωμάσαν ὅχι ὀλίγον.

»Καὶ διὰ τοῦτο, φαίνεται, ἴσα-ἴσα οἱ ἐξ Ἀθηνῶν, θέλοντες νὰ μετριάσωσιν τὴν ἀσχημάδα τους ἢ νὰ χαρίωσιν εἰς τὸ στεφάνι τοῦτο νέον χρωματισμὸν καὶ νέαν εὐωδίαν, προσέθηκαν εἰς αὐτὰ καὶ ἡ εἰς μεγάλην ποσότητα, τοῦ Περνασσοῦ τὴν δάφνην. Ἄν τὰ εὐώδη ἀλλὰ πικρὰ ταῦτα φύλλα ταιριάζουν κοντὰ εἰς τὰ λεπτοφυῆ καὶ ἀσθενῆ μου ἀνθλίγια, ἀφῆνω σὰς νὰ κρίνετε.

»Ἐγὼ, πολὺ διστάζων περὶ τούτου, ποιῶμαι ἐφραὶν τῆς κρίσεως καὶ ἐκθέτω τὴν συλλογὴν μου πρὸ τῶν καθαρῶν ὁμμάτων καὶ ὑπὸ τὴν ὁρᾶν ρίνα τοῦ φιλοκάλου δημοσίου.

»Εἰμαι βέβαιος ὅτι ἓνας θὰ κλείσῃ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν καὶ θὰ

στρέψῃ τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸ αὐτὸ πλὴν ἀντιστρόφως· τρίτος τις θὰ ζαρῶσῃ τὰ μούτρα του, ὡς ἂν ἐπιτελήνῃτα δράμα· ξεῖδι· καὶ πολλοὶ θὰ σφαλίσουν τ' αὐτιά καὶ θὰ μᾶς στρέψουν τὴν ράχιν.

»Ἐλπίζω μάλιστα, ὅτι οὐδεὶς θὰ φανῇς ἄσων, ἄρον, σταυρωσὼν αὐτὸν περὶ τοῦ μαθητοῦ σας, ὅστις καὶ ταύτην τὴν φερὰν ἀφίεται καὶ αὐτὸς καὶ ἡ «Βοσπορίς» του

εἰς τὴν σύστασιν καὶ τὴν προστασίαν σας. «Εἰδιάλεξε τὸν καιρὸ νὰ πωλήσῃς τραγούδια, θὰ μὲ' πῇτε. Δὲν ἤξευρες ὅτι ὁ κόσμος ἐδῶ ἀναψε καὶ κόρωσε; Αὐτὸς ἔχει τὰ δύο ποδάρια σ' ἓνα παπαῦτσι, ἐκεῖνος πῆρ' ἡ γούνα του φωτιά, ἐκεῖνος πέρασε τὴ φούρκα στὸ λαϊμό του καὶ σὺ ἄλθες νὰ μᾶς ψάλλῃς «λῆρι-λῆρι;»

»Καλὰ δά! ἴσα-ἴσα αὐτὰ ὅλα μὲ κατέπεισαν νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀληθεῖς ἀνθρώπους, τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἔμαθον νὰ φιλοσοφῶσι περὶ τῆς ἀστάσις τῶν πραγμάτων, ἐν μέσῳ κατὰλληλον νὰ φαιδρύνῃ ὀλίγον τὰ πρόσωπά των καὶ νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ μικρὸν ἀνακουφίζον τὰ βεδαρμένα τῶν πνεύματα.

»Περὶ τῶν δυντῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μὴδὲν ἐκ τῆς ζωῆς των μέχρη τοῦδε διδαχθέντα σφοδρὸν θέλουν καὶ καλὰ νὰ πέσωσι στὸ γιγασθὸν, οὐδεὶς λόγος, ἐννοεῖται. Τοῦτο δύνανται καὶ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς «Βοσπορίδος» νὰ τὸ πράξωσιν.

»Διὰ τοῦτο ἐπιτροπεύσατε, παρκαλῶ, τὴν ὀφρανὴν ἀλλὰ φαιδρὰν αὐτὴν κῆρυξιν τοῦ Βοσπόρου καὶ συστήσατε αὐτὴν εἰς τὴν εὐφρανὴν τῶν φίλων καὶ τῶν φίλων σας, πρὸ πάντων δὲ στείλατέ μοι μίαν ἀγγελίαν μου εἰς τὴν ἐν Ἀθῆναις κυρίαν Βολτατζή μαζί μὲ τὰ σεβασμάτα μου καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς φιλήσω τὸ χερί.

»Γ. Μ. Βιζυηνός»

Υ. Γ. Αἱ ἀγγελίαι δύνανται νὰ πεινωσὶ παρ' ὑμῖν μέχρις Ὁκτωβρίου.

Göttingen NicolausbergWeg N.I.

★

Ἐπέρσαν ὀκτὼ ὀλόκληρα χρόνια, ὅταν ὁ ποιητὴς ἐξεβίβηε στὸ Λονδίον τὰς «Ἀθίδας Αὔρας» του. Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τούτων ὁ Βιζυηνὸς ἀνέγραφε ὅτι ἔχει ἀνέκδοτα τρία ἀκόμη συγγράμματα. Τὰς «Βοσπορίδας». Τὰ «παιδικὰ ποιήματα». Καὶ τὰ «Νεοελληνικὰ διηγήματα». ε"Ἄν — ἔγραφε — θελήσουν μερικοὶ νὰ πραγματοποιήσουν τὴν δημοσίευσιν ἑνὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων, ἄς δηλώσουν τὴν θέλησιν των εἰς τὸν συγγραφέα εἴτε εἰς τὸν ἐκδότην κ. Τρυβνερ. Καὶ δὲν ἐπαρουσιάσῃ κανεὶς!

Ὡ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ νεύματος καὶ μάλιστα οἱ ποιηταί! Πλάττουν μὲ τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς των, θυσιάζον τὴν τελευταίαν ρανίδα καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐμβουν στὴν θείαν, τὴν οὐράνιαν αὐλὴν τοῦ πλάστου. Νὰ πάρουν τὸ χρυσὸ σφυρὶ, τὴν πῆχυν τὴν καλὴν. Ἐστὶ ὁ ποιητὴς

ἐκεῖ στὸν οὐρανὸν σιμὰ σὲ θέσι διδομένη μετὰ τὰ τραγούδια πολεμᾷ νὰ κτίσῃ κάτι τι.

Ἀλλοίμονον! κανεὶς δὲν νοιώθει τοὺς πόνους, τὸν σκοπὸν του. Περνᾷ ὁ καθεὶς ἀδιάφορος εἴτε περνᾷ καὶ ἀπορεῖ.

Διαβαίν' ὁ κόσμος κ' ὁ κοσμᾷς καὶ στέκει κ' ἐρωτά:

—μὲ τὰ σωστά σου πολεμᾷς ἢ κάμνεις χωράτια;

Ὁ ποιητὴς ποὺ ἔγραψε αὐτοὺς τοὺς στίχους δὲν ἀπόρησε βέβαια, ὅταν εἶδε πὺς ἔμειναν ἀνέκδοτα αἱ «Βοσπορίδες» του.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ούχιον ἐδύθισεν ἐν
ντιτορπυλικὸν τοῦ
αἰούντ' καὶ ἐν ἐμ-
ὀπλοῖον ἐπτά χιλι-
ν, τὸ ὁποῖον μετεῖ-
ς ἰσχυρῶς προστα-

ΑΝΑΛΗΨΙΣ
ΔΡΑΣΕΩΣ

Ἀυγόουστον, (Ἀθ.
πρακτορεῖον Στέ-
νοι ὅτι ἡ ἐφημερί-
«Ρόμα», ἀσχολου-
ν γερμανικὸν ἀπα-
αρδισμὸν τῶν ἑρε-
των, γράφει ὅτι ἡ
ὡν ἀτμοσφαιρικῶν
πέτρεψε τὴν ἀμε-
ρψιν τῆς γερμανι-
οικῆς δράσεως κα-
γλίας, μὲ ἀποτελέ-
ρετικῶς σφοδρά, ἰ-
ον τῶν ἀεροδρομῶ-
σχῆς τοῦ Λονδίνου,
ηχανικῶν κέντρων,
ν ἀεροπορίας, λι-
πομπῶν καὶ ἰδιώ-
ς ναυτικῆς δάσεως
ουθ, ἡ ὁποία ἀπο-
εγαλύτερον στρατι-
να τῆς Ἀγγλίας
εν ἀποτεφρωμένως,
ὡ ἰταλικὴ ἐφημε-
οὶ ἐπὶ πλέον οἱ ὁ
τοῦ Ντόβερ ἀρχι-
τεύη περισσότερον
ρμανικοὺς βομβαρ-
ρὰ εἰς τὰς προπο-
φλουαρίας τοῦ
οῦ καὶ τοῦ ὑποὺρ-
φ Κούπερ. Ὁ πλι-
Ντόβερ ἐκκενώνει
περιοχὴν, δημιουργ-
ν Ἀγγλίαν τὸ θλι-
α τῶν περιπληγω-
φύγων.

ΥΠΕΡΟΧΗ